

NY SVENSK FISKERITIDSKRIFT

ORGAN FÖR SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

UTGIVARE: FISKERIINTENDENTEN DR. N. ROSÉN, GÖTEBORG.

Nr 19

1 OKTOBER

1931

Vid återgivande av artiklar i denna tidskrift skall tidskriften angivas som källa.

Hurudana äro nu utsikterna för koljefisket i Skagerack?

Uti föregående nummer av denna tidskrift, senast uti nr 10 år 1930, har jag försökt att med tillhjälp av gjorda undersökningar göra vissa förutsägelser om koljefisket. Det erbjuder onekligen ett betydande intresse, att man genom de internationella havsundersökningarna kommit så långt i vår kunskap om de matnyttiga fiskarnas livsförhållanden, att dylika förutsägelser med framgång kunna göras. Tidigare skulle det ha ansetts vara fullkomligt omöjligt.

Uti den åsyftade uppsatsen år 1930 framhöll jag, att under de första månaderna av år 1931 komme fångsterna av matnyttig kolja sannolikt att huvudsakligen bestå av kolja, som har en längd av 24—32 cm., och att koljefisket under 1931 torde bliva åtskilligt sämre än år 1930. Denna förutsägelse kan sägas i stort sett hava slagit in.

Man frågar nu huru ställa sig utsikterna för den närmaste framtiden?

På figuren har jag utlagt tre procentuella kurvor över koljebeståndets sammansättning med avseende på längden under de första månaderna av åren 1929, 1930 och 1931. Därvid har jag utgått ifrån, att fångsterna uti en finmaskig trål lämna en någorlunda representativ bild av beståndet. Erfarenheten har lärt oss, att så är förhållandet.

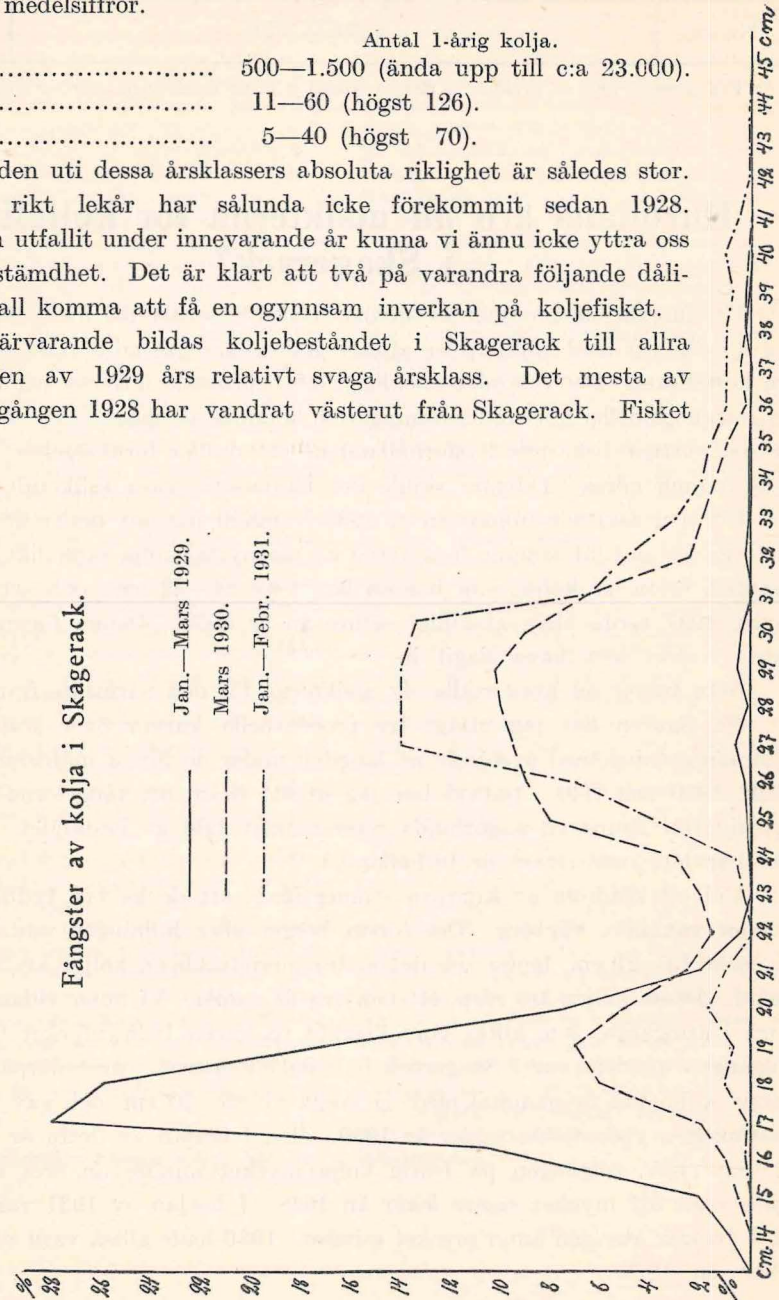
Vid ett studium av kurvorna finner man, att de ha två tydliga men till höjden växlande vågberg. Det första berget eller höjningen omfattar koljor av mest 15—21 cm. längd och det andra huvudsakligen koljor av 25—30 cm:s längd. Dessa koljor äro resp. ett och två år gamla. Vi finna vidare, att 1929 voro 1-åringarna, som alltså voro kläckta på våren 1928, mycket talrika. Ja, tillgången av dem var i Skagerack helt enkelt enorm. Året därpå, 1930, var denna kolja två år gammal med en längd av 25—30 cm. och gav upphov till de tämligen goda fisket under år 1930. Men i början av detta år var, såsom figuren visar, tillgången på 1-årig kolja mycket mindre än året förut. 1929 hade varit ett mycket sämre lekår än 1928. I början av 1931 var tillgången på 1-åringar återigen ännu mycket mindre. 1930 hade alltså varit ett än sämre lekår än 1929.

Kurvorna på figuren angiva endast de olika årsklassernas procentuella riklighet. Intrycket av deras olika styrka blir kanske än starkare, om man jämför den 1-åriga koljans absoluta förekomst de olika åren i fångsterna med samma trål vid en timmas hal. Antalet anges för korthetens skull endast ungefärliga medelsiffror.

År	Antal 1-årig kolja.
1929	500—1.500 (ända upp till c:a 23.000).
1930	11—60 (högst 126).
1931	5—40 (högst 70).

Skillnaden uti dessa årsklassers absoluta riklighet är således stor. Något rikt lekår har sålunda icke förekommit sedan 1928. Huru leken utfallit under innevarande år kunna vi ännu icke yttra oss om med bestämdhet. Det är klart att två på varandra följande dåliga lekår skall komma att få en ogynnsam inverkan på koljefisket.

För närvarande bildas koljebeståndet i Skagerack till allra största delen av 1929 års relativt svaga årsklass. Det mesta av den rika årgången 1928 har vandrat västerut från Skagerack. Fisket

kommer därför under innevarande år att huvudsakligen uppbäras av 1929 års klass och då denna var mycket sämre än årsklassen från 1928, kommer fisket i år att giva ett avsevärt sämre resultat än i fjol. Mot slutet av 1931 kommer årsklassen från 1929 att ha en genomsnittslängd av 34 cm. Men i början av 1932 kommer den största delen av denna kolja att vandra västerut för sin fortplantning. Då någon ny årsklass, som då uppnått matnyttig storlek, icke finns att träda i den bortvandrandes ställe, kommer tillgången på kolja i Skagerack att bli ringa. Detta kommer med all sannolikhet att fortvara hela året 1932 och åtminstone till hösten 1933. Om 1931 års lek skulle ha utfallit gynnsamt, så har denna årsklass i september 1933 uppnått en medellängd av 25 à 26 cm. och börjar då bli matnyttig. En bättre tillgång i koljetillgången skulle sålunda i gynnsammaste fall kunna inträda först i slutet av år 1933. Ett minimummått på kolja, skulle under nu skildrade förhållanden icke kunna medföra någon nämnvärd förbättring i koljetillgången i Skagerack under åren 1932 och 1933.

Såsom en sammanfattning av det nu anförda kan sägas, att de skildrade förhållandena med all sannolikhet tala för, att koljefisket i Skagerack kommer att bli klen under åren 1932 och 1933 och att först mot slutet av sistnämnda år kan i bästa fall en svag förbättring inträda.

K. A. Andersson.

Faran av för stark ålbesättning i sjöar.

Under senare år har man alltmera intresserat sig för att utplantera ålyngel eller sättål i sjöar. I allmänhet torde i vårt land dylik utplantering hittills ha skett i så ringa omfattning, att det ej kunnat bli tal om någon märkbar inverkan på det övriga fiskbeståndet. Ålen har blott varit bifisk i sjöar och ej i nämnvärd grad konkurrerat med övriga fiskar om födan. Ju mera ålyngel inplanteras i en sjö, desto större blir faran för att det övriga fiskbeståndet skall påverkas. Frågan om utplantering av ålyngel torde därför böra ägnas viss uppmärksamhet. Överfiskmästaren *Tomuschat* i Lötzen har nyligen (i Mitt. d. Fischereivereine) behandlat frågan och påpekat fall, då för stor inplantering av ålyngel medfört allvarlig skada å fisket.

Ålen påverkar fiskbeståndet ej blott genom att den konkurrerar med andra fiskar om föda som chironomus-larver, sländlarver, märlor, musslor m. m. utan även därigenom att den gärna på våren och sommaren uppsöker fiskeplatserna och äter av den lagda rommen och det nykläckta ynglet. Det finns som bekant två typer av ål, spets- och bredhuvad ål, av vilka den förra anses vara fridfisk, den senare en rovfisk. Vid utplantering av ål torde ingen fiskeriidkare tänka på ålens huvudform och för övrigt ej heller kunna giva akt på huruvida sättålen består av den ena eller andra typen, ty skillnaden dem emellan är på detta sta-

dium föga framträdande. I allmänhet utsätts nog bägge typerna och således också en större eller mindre mängd rovfisk utan tanke på om proportionen mellan rovfisk och fridfisk i sjön sedan blir riktig, och om ålen sedan kommer att konkurrera om födan med den ena eller andra fiskarten. Konkurrensen blir större ju större den utplanterade ålmängden är och ju större missförhållandet mellan förhandenvarande näringsmängd och näringsbehov blir. Huruvida ett sådant missförhållande d. v. s. näringsbrist finns i ett vatten, märkes på om fisken är välvuxen eller ej. Välnärda fiskar igenkänns lätt, de ha en bred rygg och litet huvud, medan dåligt närda visa motsatta karaktärer. Mager fisk är alltid ett bevis på att förhandenvarande näringsmängd ej räcker till. I många fall är bästa hjälpmedlet att minska beståndet. Det gäller således ej att under alla omständigheter öka fiskbeståndet, utan att först skaffa sig kännedom om näringstillgången för den fisk man tänker sätta in och förvissa sig om att den är tillräcklig, ej blott för att underhålla beståndet utan även för dettas tillväxt. Om dessa frågor har det skrivits och talats så mycket att ingen ovisshet borde råda därom, men *Tomuschat* anser sig böra understryka dessa allmänna regler, då det finns fiskare, som tro att man under alla omständigheter kan nå goda resultat av stark ålbesättning. *Tomuschat* anför två fall av för stark ålbesättning för att belysa denna fråga.

Det ena fallet berör Paprodtker-sjön i Ostpreussen. Denna sjö är fullt slutet, har en areal av c:a 28 har och ett djup av 4 m. Näringsförhållandena äro goda. I sjön funnos gädda, braxen, abborre, mört, sutare och löja. Ål saknades. I april 1909 erhöll arrendatorn av sjön 20 000 st. engelskt ålyngel, som insattes i sjön, ehuru arrendator visste, att sjön därigenom skulle bli för starkt besatt. Han ville emellertid ej dela upp partiet, då ålynglet på grund av lång transport snarast borde utsättas och en uppdelning skulle medföra en tidsödande räkning av ynglet. Fisket i sjön hade förut i genomsnitt per år givit: gädda 200 kg., sutare 200 kg., mört 200 kg., abborre 75—100 kg. samt tidvis 800 kg. löja. Fångsten av braxen var oregelbunden: år 1902 300 kg., år 1907 275 kg., år 1908 750 kg. och 1909 1 100 kg. men sedan ej något.

År 1913 fångades en del av det som ålyngel år 1909 utsatta ålarna. 60 st. av dem undersöktes av professor *Ehrenbaum*. Två ex. voro 52 resp. 55 cm. långa. De voro ett år äldre än de övriga, men måste ha tillhört materialet av 1909. Bland det engelska ålynglet förekomma alltid några äldre individer. Av de övriga 58 ex. voro 3 hannar och 55 honor. De förra hade en längd av 42 resp. 47 cm., de senare i genomsnitt 52,5 cm. Denna ovanligt goda tillväxt måste bero på de goda näringsförhållandena i den fullkomligt slutna sjön. Men sedan blev tillväxten allt sämre. De stora ålarna krävde alltmåra föda och den ursprungligen goda näringstillgången räckte slutligen ej till. Ålen började äta upp ynglet av de andra fiskarterna. Sjön avfiskades därför sommaren 1914 på ål. De större ålarna — på c:a 350 gram — tillvaratogs medan de mindre åter utsattes i sjön. Då denna åtgärd ej var tillräcklig för att väsentligt förbättra

näringsförhållandena i sjön, upprepades avfiskningen, varvid de mindre ålarna överfördes till en annan sjö. Först därefter blev tillväxten åter normal.

Vilken verkan hade den starka ålbesättningen på det övriga fiskbeståndet? Jo, detta gick nästan under och lämnade under flera år ingen avkastning. Fångsten av dem gick alltmåra tillbaka, såsom följande översikt visar (fångst i kg.):

	gädda	sutare	abborre	mört	löja	annan	ål
1910	100	140	50	750	—	—	—
1911	200	—	—	150	—	—	—
1912	115	—	—	125	—	—	—
1913	—	—	—	—	—	—	—
1914	—	—	—	—	—	—	110
1915	—	—	—	—	—	—	185
1916	—	—	—	—	—	—	195
1917	—	—	—	—	—	—	240
1918	—	—	—	—	—	—	225
1919	—	—	—	—	—	—	240
1920	—	—	—	—	500	—	280
1921	—	25	—	—	—	—	210
1922	—	—	—	—	—	—	190
1923	—	—	—	—	—	—	200
1924	—	—	—	—	—	—	185
1925	—	—	—	—	—	75	115
1926	—	—	—	—	—	—	168
0927	35	30	50	75	—	—	175
1928	100	325	150	—	—	—	100
1929	260	190	115	415	—	—	481

År 1926 övergick sjön till annan arrendator. Sjön besattes åter försiktigt med sättål och tvåsomriga sutare, som visade mycket god tillväxt. Ynglet av sutare blev emellertid uppätet av ålarna. Beståndet av sutare ökades därför ej, vilket däremot var fallet med andra fiskarter.

Det andra fallet gäller den c:a 400 hektar stora S.-sjön. Denna har en långsträckt form, merendels höga och kala stränder, undervattensvegetation, ett medeldjup av 15—20 m. Sjöns näringstillgång var medelmåttig. Fiskbeståndet utgjordes av löja, gädda, abborre, mört, id, braxen, sutare och siklöja. År 1922 fanns ett tämligen gott bestånd av ål, som sedan utfiskats. På grund av de goda fångsterna föranleddes en ny arrendator att söka få en god avkastning av ål genom största möjliga ålutsättning. Man satte ut i sjön förutom en ansevärd mängd annan fisk följande mängd ål:

1922	350 kg.	sättål
1924	800	»
1925	300	»

1926 50 000 st. engelskt ålyngel

1927 325 kg. sättål

1928 400 » » och 100 000 st. engelskt ålyngel

eller tillsammans 150 000 st. engelskt ålyngel och 2 125 kg. sättål.

Räknar man att på 100 kg. går 4 000 st. sättålar, så har under ifrågavarande tid av sju år tillsammans 237 000 st. ålar satts ut i sjön, eller 592.5 st. per hektar vattenyta. För varje ål kom ett utrymme av c:a 3.357 m.² Denna yta måste vara alltför ringa för den tillväxande ålen. Följderna av denna öberesättning med ål visade sig tydligen på det dåliga tillväxtresultatet. De först utsatta sättålarna hade efter 7 år en stycke vikt av 1/2 kg. eller därunder, men de senare utsatta visade ännu sämre tillväxt.

Tomuschat fäster slutligen i sin artikel uppmärksamheten på en annan fråga, som har betydelse för prisbildningen. Efter kriget har det tyska sötvattenshushållningen blivit inriktad på värdefullare fiskslag, ej minst ål. Stora mängder därav ha utplanterats i sjöar antingen som sättål eller som yngel. Denna ål börjar nu bli marknadsduglig och *Tomuschat* anser, att priset för sommarens var en följd av för stor tillförsel av ål. Är detta antagande riktigt, har man att räkna med att åltillgången blir allt större och priserna lägre. En ytterligare prissänkning skulle göra att på ål inriktad fiskerihushållning ej längre skulle bli räntebärande.

N. R

Uppfödning av laxyngel i dammar.

Kunna grunda vegetationsrika dammar med stillastående vatten lämpa sig för uppfödning av laxfisk första sommaren? Detta är en fråga av stor vikt, då man måste utgå ifrån att uppfödning i dammar av laxynglet första sommaren måste betecknas som ett stort framsteg för fiskodlingsverksamheten. Till laxyngeldammar vill man då i regel hava djupare vegetationsfria dammar med klart genomrinnande vatten. Sådana dammar bliva rätt svåra att anskaffa och bliva ofta rätt dyra i anläggningskostnader. På grund härav utsläppes det spåda laxynglet direkt i älvarna så fort gulsäcken förbrukats. Att största delen av laxynglet då genast faller offer för fiender kan man gott taga för givet, då man vet vilka mängder av fiender som finnas och hur illa rustad laxungen är för att möta dessa. De laxungar som klara sig för fiender äro nog lätt räknade. Kunde ynglet uppfödningens första sommaren i dammar, bleve det kraftigt och livsdugligt och hade stora utsikter att klara sig för de flesta fiender. Som jag länge sett att uppfödning av olika slags foreller gått utmärkt i dammar med stillastående vatten även om dessa varit grunda och vegetationsrika och att bäckroding klarat sig i en damm som så gott som helt uttorkat, (av dammen återstod endast en liten håla med mycket grumligt vatten, då ynglen borttogs), har jag gjort en

del experiment med uppfödning av laxfiskars yngel i därtill som olämpliga ansedda dammar. Denna sommar utsläppte jag således i en mycket grund av gräs helt överbäddad damm 200 yngel av Vänerslax. Dessa släpptes den 18 juni. Genom denna damm som var cirka 1 000 kvm. stor löpte ett dike av ungefär en alns bredd. Detta dike var den enda fläck i hela dammen som inte var helt igenväxt, men gick gräset även i detta på flere ställen upp till ytan. Inget vatten rann genom dammen och största djupet var vid utloppet i diket icke fullt en meter, dammens djup var annars icke mer än omkring 1 fot. Laxynglet fick här således endast diket att vistas uti, men som dammen var näringsrik ansåg jag, att detta gott skulle räcka till så att laxynglet skulle kunna leva och tillväxa. När laxynglet gått i dammen 3 månader, utfiskades denna och erhöles 67 laxungar vägende 10 à 12 gram och med en längd av 9 à 10 cm. från nosspetsen till yttersta kanten av stjärtfenan. Ynglen voro mycket välfödda och kraftiga och jag för min del har svårt för att tro, att de kunnat bliva så stora och fina i en idealisk laxdamm utan utfodring och tror även att man finge anse dem vackra i en damm med utfodring*). Dödligheten tycktes mig dock för stor, varför jag frågade om fisktärnor syntes till vid dammen. Några sådana hade dock icke syntes till men väl en hel del gräsänder. Som jag förut vet, att dessa äro svåra yngelätare, utgick jag ifrån att dödligheten berodde härpå. Man skulle nog kunna tro, att laxungen skulle kunna klara sig för dessa, men änderna taga med lätthet foreller på andra året och att då taga de små laxungarna är icke svårt. Av detta försök syntes således att man kan uppföda laxyngel även i grunda vegetationsrika dammar utan genomrinnande vatten med gott resultat varför man gott kan använda sådana, om inga andra stå till buds. För att få större fri yta kunde gräset slås av en eller ett par gånger under sommaren.

Fabian Olofsson.

Motorbåtstävlingar för fiskebåtar.

Gång efter annan framhålles det från fiskarehåll, att ingenting åstadkommes för att premiera och uppmuntra dem, som skaffat sig tidsenliga båtar, bodar och redskap, och vilka hålla sitt fiske på ett plan som är värt beaktande.

På jordbruksområdet sker det premiering av välskötta gårdar, redskap och kreatur. Varför ej giva fiskarena samma uppmuntran? — framhålles det med rätta.

Ett försök i antydd riktning gjordes av Gotlands Fiskeriförening vid ett större sammarmöte, vilket hölls i samband med fiskehamnens invigning i Gnisvärd den 19 juli i år. En tävling hade anordnats mellan vanliga fiskemotorbåtar. Ett försök som torde vara ett av de första i sitt slag i Sverige.

*) Liknande goda resultat ha erhållits utan utfodring i en grund damm med föga genomrinnande vatten vid Kärreberg i Halland. Se denna tidskrift årg. 1928 s. 19 och 127, årg. 1929 s. 119.

Red.

Före tävlingen uttalades det farhågor för att en dylik tävling ej i egentlig mening vore någon tävling — ty den, som hade den starkaste motorn och den snabbaste båten skulle naturligtvis vinna. En farhåga, som i stort ej besannades, då det visade sig att god manöverförmåga och god motorkännedom voro de främsta egenskaperna för att komma först i målet. En sådan tävlans moraliska egenskaper kunna knappast överskattas, ty till tävlingsdagen målas båtarna, och motorerna få en översikt som betydligt ökar deras livslängd. Dessutom blir tävlingen ett både angenämt och roande inslag i programmet för fiskareföreningarnas sommarfester.

För dem, som eventuellt ämna sätta igång med sådana tävlingar, lämnas här nedan några råd. Allt bör präglas av ordning och reda. Tävlingsnämnden skall hava allt klart, beräknat på förhand. Ju mera välordnad tävlingen är, ju större njutning för åskådarna.

De tävlande båtarna kunna lämpligen uppdelas i klasser, med avseende på storlek och motorstyrka. Varje tävlande båt förses med nummer. Varje tävlingsdeltagare bör lämnas en avskrift av startprogrammet, vari bör angivas: startlinje, startsignal, banans förläggning, mållinjen, drivkraft som får användas, sättet för avgivande av protester. Som särskilda bestämmelser böra naturligtvis sjölagens föreskrifter om undvikande av ombordläggning tillämpas.

Är tävlingen fler-klassig sker prisutdelning med första pris i varje klass. Till priser bör helst det vanliga pokalkramset undvikas. Fiskaren blir säkert gladast om han får något som han kan använda, något stabilt, reellt som t.ex. kompass, kikare, kronometer, sjökort m. m. Om hänvändelse i god tid göres av tävlingsnämnden till firmor, som bedriva affärsrörelse med fiskare, torde pris erhållas gratis.

Torsten Gustavsson.

Rättelse.

I artikeln »Skydd mot fisktärnor i laxyngeldammar» i N:r 18 hade insmugit sig ett fel i tredje raden från slutet. Där skulle stå: »Kostnaden för detta fågel-skydd belöper sig till c:a 4:50 kr. pr ar.»

Meddelanden och notiser.

Sillfisket vid Island. Svenske general-konsuln i Reykjavik rapporterar följande: Sillfisket vid Island har under innevarande års säsong gynnats av ett utmärkt väder, och har tillgången på sill varit ovanligt riklig. Under de sista åren har sillen under senare hälften av augusti plötsligt försvun-

nit, men i år har sillen gått till under hela augusti månad, och då jag den 5 innevarande september lämnade Siglufjord, kunde icke någon minskning i tillgången förmärkas. Under juli månad var sillen för denna årstid av mycket god kvalitet, nästan utan »aat». I början av augusti blev kvaliteten sämre

och storleken blandad, mest småsill. Omkring den 10 augusti förbättrades kvaliteten avsevärt, och sillen som då fångades var ovanligt fet. Omkring den 19 augusti ick sillen mera ostvart och var kvaliteten jämgod men storleken blandad. I slutet av augusti började ett förhållandevis stort garnfiske, som pågick till omkring den 8 september. Sillen var därvid av utmärkt kvalitet.

Mellan 15—20 svenska fiskefartyg torde under den gångna säsongen hava deltagit i sillfisket här. Dessa beräknas hava saltat c:a 12,000 tunnor, huvudsakligen s. k. kryddsill. Endast en svensk båt uppgives hava hemseglat lastad med vanlig saltsill (c:a 1200 tunnor). (Red:s anm. 3 båtar ha blott saltat. De hade nämligen ej kontrakt.) Island har under säsongen haft c:a 100 båtar i arbete. Dessa beräknas hava fångat c:a 100,000 tunnor salt sill, 30,000 tunnor s. k. rensad sill (mage och huvud borttagna), 50,000 tunnor kryddsill jämte 30,000 tunnor s. k. matjesbehandlad sill (mage och gälar borttagna), den sistnämnda avsedd för export till Tyskland. Deltagandet i sillfisket har från norsk sida i år varit ovanligt stort. Ej mindre än 170 norska fartyg inklusive 2 moderfartyg hava sålunda bedrivit fiske utanför Siglufjord, huvudsakligen vid Grimsey Flak och Hunabukten. Den norska fiskeflottan hade redan den 12 nästlidne augusti saltat 132,000 tunnor saltsill och 13,000 tunnor kryddsill. Totalfångsten beräknas till över 200,000 tunnor. Norges eget förbruk av sill uppskattas till c:a 20,000 tunnor. Finland har i år haft 2 expeditioner på fiskeplatsen. En expedition är utrustad av konsul Elfving i Hangö bestående av 2 moderfartyg samt 7 snörpvadbåtar och en arbetande för konsul Nordströms i Lovisa räkning bestående av 1 moderfartyg och 4 vadbåtar. Nämnda moderfartyg lära även hava deltagit i själva fisket och icke uteslutande använts för saltning och lagring för transport. Konsul Elfving expedition har fiskat c:a 28,000 tunnor och konsul Nordströms 15,000 tunnor krydd- och saltsill. Konsul Nordström uppgives hava en större konservfabrik under byggnad i Lovisa. Under förra året arbetade på statsminister Staunings initiativ en mindre dansk försöksexpedition på fångstplatsen vid Nord-Island, och i år har en ny större expedition varit i verksamhet där. Den bestod av 3 moderfartyg samt 4 snörpebåtar och 10 garnbåtar, huvudsakligen från Färöarna. Expeditionen torde hava fångat c:a 20,000 tunnor salt- och kryddsill, av vilka en del (8000 tunnor) uppgives hava placerats i Sverige. Danmarks eget förbruk av sill torde kunna uppskattas till omkring 25,000 tunnor. Om-

nämnas bör att såväl den danska som de finska expeditionerna hos sig haft anställda norska sillexperter som tekniska ledare av arbetet på fiskeplatserna. Kryddsillen betalas i år med 24 isl. kr. fob (tunnor och kryddor däri ej inräknade) mot 25:50 isl. kr. i fjol. Priset på saltsill noterades den 1 innevarande september i Göteborg till 14—16 sv. kr. cif inkl. tunnor mot 30—32 sv. kr. i fjol. Därest isländska sillmonopolet icke kan sälja saltsill till Ryssland i år, vilket knappast är troligt, torde priset på denna vara komma att ytterligare väsentligt sjunka. Med så låga priser torde de isländska fiskarnas förtjänst komma att i förhållande till föregående år avsevärt reduceras.

Fiskerilån. Enligt lantbruksstyrelsens nu utkomna berättelse för 1930 ha följande belopp utlämnats som fiskerilån under 1930:

Göteborgs och Bohus län	650 000 kr.
Stockholms län och stad	28 950 »
Uppsala län	16 950 »
Södermanlands län	7 900 »
Östergötlands län	4 750 »
Kalmar läns norra	12 800 »
» » södra	7 200 »
Gotlands län	9 150 »
Blekinge län	35 300 »
Kristianstads län	20 400 »
Malmöhus län	17 200 »
Hallands län	8 000 »
Skaraborgs län	1 000 »
Gävleborgs län	36 150 »
Västernorrlands län	18 100 »
Västerbottens län	4 700 »
Norrbottnens län	24 850 »

903 400 kr.

Lånen i Göteborgs och Bohus län förmedlas genom landstinget, i övriga län genom hushållningssällskapen.

Främjandet av fiske på avlägsna farvatten. K. m:t har av anslaget till främjande av fiske på avlägsna farvatten ställt 40,000 kr. till länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län förfogande.

Skarpsillfisket. Representanter för konservfabrikerna i Lysekil, Gravarna och Östersidan sammanträdde i Lysekil den 19 sept. med anledning av den uppkomna situationen beträffande skarpsillfisket. Därvid diskuterades frågan om behovet av skarpsill ingående. Det fastslogs emellertid, att fabrikerna f. n. ej ha något behov av råvaror, varför fisket lämpligen borde inställas följande vecka, varom även skarpsillfiskareföreningens styrelse underrättades.

Orsaken till det minskade behovet är ytterst att söka i de fallande konjunktu-

erna, som avspeglar sig i minskade order till fabrikena och därmed följande mindre behov av råvara.

Den 26 sept. hölls ny konferens mellan fabrikanter och fiskare, varvid enighet nåddes. Fisket började åter d. 28 sept.

Amerikanerna och den jätta ansjovisen. Handelskammaren i Göteborg påpekar i skrivelse till medicinalstyrelsen att den svenska exporten av ansjovis och sillinläggningar till U. S. A., vilken för vårt fiske och konservindustri är av stor betydelse, har haft att kämpa med stora svårigheter på grund av den hållning, som de amerikanska hälsovårdsmyndigheterna intagit. Då de åsyftade inläggningarna ej äro steriliserade, inträffar understundom, att i dem uppstår en jäsningsprocess, vilken, ehuru den är fullkomligt oskadlig för hälsan, ja, till och med enligt vissa avnämnares åsikter medför en kvalitetsförbättring, dock av de amerikanska myndigheterna betraktas som en förskämning, som vid förtärandet av varan kan föranleda till för hälsan skadliga följder. På grund av denna missuppfattning har Department of Health i New York förbjudit försäljningen och innehavet av dylika jätta fiskinläggningar.

För den svenska exporten av de åsyftade varorna har detta förbud medfört mycket beklagliga följder. De amerikanska importörerna, vilka kunna bevara att få sina varor beslagtagna och själva bliva utsatta för straffrättslig påföljd, draga sig för att inköpa svenska fiskinläggningar och den ganska lovande svenska exporten, som med stort arbete och kostnader upparbetats och vunnit en icke obetydlig utveckling, har hämmats samt står inför faran att helt upphöra. Det är därför av mycket stor betydelse för denna ej oviktiga svenska export, att den antydda felaktigheten i uppfattningarna angående fiskinläggningarnes hälsovådlighet uppvisas.

De undersökningar, som verkställt, ha utvisat, att de amerikanska myndigheterna ej torde såsom tillfyllestgörande bevis antaga utlåtande från enskild person, även om denne äger en oemotsäglich kompetens på det ifrågavarande området, utan att härför erfordras uttalande från en offentlig myndighet med största medicinska auktoritet. Handelskammaren anhåller därför, att medicinalstyrelsen själv avgiver ett utlåtande angående de påföljder för hälsan, som förtärande av i jäsningsstadda fiskinläggningar kan ha, och tillåter sig att medsända till handelskammarens förfogande ställda uttalande i ärendet av professor Carl Th. Mörner.

Finska fiskare mot sillfiske. Vid Ålands fiskarförenings årsmöte höll f. d. riksdags-

mannen A. Forsberg ett anförande, vari han berörde det nu igångsatta storartade sillfisket, vilket han ansåg verka till stort förfång för strömmingsfiskarna genom att det ytterligare komme att pressa ned de redan förut låga prisen och göra situationen än mer förtvivlad. Talaren ansåg att vårt lands strömmingsfiskare hotas av ruin, ifall statsmakten icke träder hjälpende emellan. Efter anförandet följde diskussion, vid vilken man enhälligt omfattade hr Forsbergs förslag att Ålands fiskarförening skulle ställa sig i förbindelse med alla andra fiskarförbund i landet för att tillsammans med dem skrida till en aktion i syfte att förmå regeringen att ingripa till fiskarens förmån.

En finsk fiskardag. Den 5 juli anordnade Nylands fiskarförbund sin sedvanliga fiskardag på Pellinge i Borgå skärgård. Dagen inleddes med skyttetävlingar. Sedan dessa avslutats vidtog de traditionella motorbåttävlingarna, som samlat endast 9 deltagare. Många skärgårdsbor med ypperliga båtar och möjlighet till god placering syntes hellre hålla sig enbart som åskådare, varför tävlingen icke fullt erhöll den ståtliga prägel, som månget tidigare år. För att vara vanliga fiskarbåtar böra de tävlandes prestationer anses rätt aktningvärda, utvisande, att farhastigheten kan ansevärt uppdivas, då förhållandena det kräva, vilket är av vikt när det gäller att snabbt frambefordra så ömtåliga livsmedel som färsk fisk och i synnerhet strömming.

Mot fisksjukdomar. Vid det amerikanska Cornell University har man med gott resultat gjort försök att bekämpa fisksjukdomar med allmän bestrålning med ultravioletta strålar. Särskilt gott har resultatet blivit i fråga om svampbildning på foreller. Dessa ha bestrålats 1 minut dagligen under 10 på varandra följande dagar.

Höjande av insjöarnas produktion. Ett finskt pålsdjuruppfödareförbund har anordnat ett möte i och för planläggning av sjöundersökningar avsedda att höja insjövattnens produktionsförmåga. Vid mötet kom man till det resultat att några studenter under ledning av prof. K. Linkola skulle innevarande sommar undersöka växtbeståndets produktionsförmåga i fyra olika sjöar. Därmed strävar man att utreda frågan huru mycket bisamrättor som kunna uppfodas i olikartade sjöar samt om det lönar sig bättre att använda någon sjö som uppfödningplats för nämnda djur än att sänka densamma för jordbruksändamål. Fiskeriekonomiska synpunkter torde icke, såvitt de publicerade referaten varit riktiga, tagits i betraktande vid dessa utredningar.